

CSIKI LÁSZLÓ

A sintér megtérése

AZ IDEGEN MONOLÓGOK-BÓL

*Ül a kapuban, gondolkodik a sintér:
jó volna, Isten, ha úr is vagy, segítnél,
nincs már egy kutya élve, és nincs hivatal,
nincsen, aki tudja, mit akar, mi a baj,
miképpen lehet, hogy nincs reám kereslet,
kívüled nincs, akit legfőbbként szeressek,
gyilkolva pedig a kutyát sem utáltam,
s itt állok egyedül, hitre lecsupáltan,
pénztelen, szóitalan, védtelen, ebtelen,
Istenem, hívj, ne szólíts el, csak légy velem.
Belátom, miközben öldöstem, szidtalak,
egy lelkem volt, bögött, és mára kiszakad,
de amikor temettem dögöt, féldögöt,
tartottam a szájam, mint aki vért köpött,
és ámultan, némultan bámul a sírra,
benn lehetne ő is, de kint is kibírja,
viseli béna dühvel a győztes erőt,
s hogy ellenségét elfödi előle a föld,
vissza se üthet az, vissza se beszélhet,
magunkra uszít csak gonoszul, és féltet,
ránk hagyja halálát, ezt a közös bűnt –
egy kutyát adj, Isten, és akkor risztelünk.*